

Liturgie Leer-van-de-kerk-dienst
Emmen, 24 januari 2016
Thema: *discipel-discipline*

Votum

Zegengroet

Genade zij u en vrede van God onze Vader en van de Heer Jezus Christus.

Geloofsbelijdenis zingen: **Gezang 179a**
en lezen **Zondag 12 HC v/a 32**

Gebet om verlichting met Gods Geest

Preek. Tijdens de preek zijn de lezingen: **1 Korintiërs 9:24-27**
en **Hebreeënen 12:1-13**

Amenlied: **Psalm 18:1,9,10**

Dankgebed

Inzameling van de gaven (diakenen geholpen door...)

Slotzang: **Psalm 119:3,12,40**

Zegen

Moge de Heer u zegenen en beschermen, moge de Heer het licht van zijn gelaat over u doen schijnen en u genadig zijn, moge de Heer u zijn gelaat toewenden en u vrede geven.

Amen: LvdK 456:3

Volk van God, geliefde gemeente van Jezus Christus,
br/zr jonger of ouder, welkome gast, luisteraar/kijker thuis,

We zijn al weer een eindje op weg in 2016.

Bij een jaarwisseling worden altijd veel goede voornemens uitgesproken.

Sportscholen [dia1] spelen daar handig op in – ze verwachten dat er nogal wat overtollige kerstkilo's kwijt geraakt moeten worden, en smeren je slim een jaarabonnement aan.

Hoe zit het met uw/jouw goede voornemens? Kun je 't een beetje volhouden?

Veel mensen haken al na een paar weken af – ondanks dat jaarabonnement...

Hoe kan dat toch: je neemt je iets voor – soms heel stellig en oprecht, maar na een paar weken zak je zo weer terug in dat oude patroon dat je juist zo graag had willen veranderen...

Volhouden om het anders te doen blijkt zo lastig...

En dat wat je gewend bent is zo sterk...

Misschien was je toch niet genoeg gemotiveerd, of ben je gewoon te slap of te lui of te gemakkelijk. Of ben je misschien te weinig gedisciplineerd?

Ah, daar heb je dat woord: [dia2] **discipline**.

Ik heb gemerkt dat niet iedereen daar gelijk een prettig gevoel bij krijgt.

Discipline roept iets op van [dia3] dwang, je heel precies houden aan allemaal regels, een streng regime; het is lastig en beperkend.

Al gauw denk je aan [dia4] *kadaverdiscipline* = zonder nog een eigen wil te mogen hebben, zonder zelf na te mogen denken, strikt gehoorzaam zijn aan wat je wordt opgedragen, zoals in enge landen en griezelige dictaturen.

Als het vanmiddag gaat over **discipel-discipline**, bedoel ik met *discipline*:

[dia5] **de eigenschap dat je, ook als je misschien niet direct zin hebt, toch doet wat je je voorgenomen hebt, omdat je doelgericht bent.**

Dat heeft te maken met een zekere 'harding' van jezelf, met doorzettingsvermogen.

Het is een structuur, een ritme in je bestaan geworden, je denkt er eigenlijk helemaal niet meer zo bij na, je doet het gewoon.

Al heb je totaal geen zin om te gaan hardlopen (want je bent moe, of het regent buiten), je gaat toch.

Maar het is niet perse vervelend: je voelt je er juist goed bij (zeker na afloop!)

Kijk naar topsporters.[dia6] Die ontzeggen zich heel veel. Ze hebben een streng dieet, ze hebben weinig tijd voor leuke dingen, ze trainen ontzettend veel en hard – maar daar kiezen ze zelf voor, ze ervaren het niet als dwang, of zwaar, of streng, of vervelend. Ze zijn juist super gemotiveerd, want ze willen hun doel halen: meedoen aan de Olympische Spelen of het WK, ze gaan voor goud.

Dit lijkt me een goed moment iets uit de Bijbel te gaan lezen, dat ook gaat over *gaan voor goud*:

[dia7] **1 Korintiërs 9:24-27**. (lezen)

Bijzonder he, zo'n heel concreet voorbeeld van sport in de Bijbel. We zullen er straks nog een lezen.

Hier wordt al heel mooi duidelijk dat ook een volgeling van Jezus discipline kent.

De apostel Paulus zegt dat het leven een soort renbaan in het stadion is.

Daarin ren je niet als iemand die geen doel heeft, je bent geen vuistvechter die maar wat in de lucht slaat. Nee: je hard jezelf en oefent je in zelfbeheersing – je beheerst je in alles, net als een

atleet.

Maar niet voor niks, want je weet dat er maar één de hoofdprijs kan winnen – *ren als de atleet die wint*, zegt Paulus dan. Ga voor de hoofdprijs!

Want je doet het niet voor een erekrans die vergankelijk is, voor tijdelijke roem.

Als volgeling van Jezus doe je het voor een erekrans die nooit vergaat: een heerlijk leven met God en bij God.

Zo komen we bij het thema van deze dienst: **discipel-discipline**.

Als volgeling van Jezus ben je discipel = leerling.

Daar hebben we het laatst over gehad, toen het ging over christen 24/7. [dia8]

We hebben nog zo heel veel te leren. Christen-zijn heb je niet in je zak zitten. Het is geen kwestie van even een examen doen, en klaar is Kees. Het is niet zo van: ik ben gedoopt en nou weet ik het allemaal wel.

Christen-zijn is aan de hand van de Meester, 24 uur per dag, 7 dagen per week, een leven lang, leren wat je doen moet, welke weg je hebt te gaan.

Zo heeft discipel zijn [dia9] **iets moois en ontspannends**: je bent leerling immers, je bent niet de Meester zelf; het hangt dus niet allemaal van jou af. Je mag ook fouten maken, je kunt ook de mist ingaan, op de verkeerde weg zitten – dan moet je tot de orde geroepen worden, en dan mag je terugkomen op de goede weg. Je bent leerling: het gaat met vallen en opstaan.

Daarom heeft discipel zijn [dia10] ook **iets pijnlijks**: want het is niet fijn als je de fout in gaat en niet leuk dat je tot de orde geroepen moet worden. Terugkeren op de goede weg, je bekeren, doet pijn, voelt als snijden in eigen vlees. Maar wees eerlijk, er gaat nog zoveel mis; en daarmee doe je niet alleen God verdriet, maar maak je ook bij mensen om je heen soms zoveel kapot – teleurstelling, wantrouwen, onrecht. Christenen hebben helaas niet alleen maar een goede naam... Daarom is er voor triomfantisme, [dia11] op de borst klopperij of zelfvoldaanheid absoluut geen reden. Volgelingen van Jezus zijn heel vaak geen succesvolle gelovigen, en geloven is meestal geen succesverhaal. Bij discipelschap hoort juist *kruis-dragen* en *zelfverloochening*. En we hebben de ontferming van onze Heer en zijn genade en vergeving ook zelf nog steeds elke dag zo hard nodig. Hier past bescheidenheid en nederigheid.

En we moeten niet focussen op mensen, maar alle eer en aandacht geven aan onze Heer!

Discipel-discipline. [dia12]

Nu is *discipelschap* een beetje een modewoord momenteel.

Dat kan irritatie oproepen – *oja, natuurlijk, nu moeten wij het er ook zo nodig over hebben...*

En bij de voorbespreking zei iemand: *oh, oh, we moeten weer wat...*

Toch is het belangrijk hier aandacht aan te geven.

Want we leven in een [dia13] maatschappij en cultuur waaruit God verdreven is.

Het leven is geseclariseerd, en, vergis je niet: zelf ben je dat ook voor een groot deel – voor je 't weet is God ook zomaar weg uit je eigen leven van alledag. Is de HERE geen factor van betekenis meer bij het nemen van beslissingen, bij het invullen van je leven. Het leven zonder God is zo gemakkelijk!

Dan kan nadenken over *discipelschap* helpen het dagelijks leven met God te verbinden.

Ook door het er samen in de gemeente over te hebben, over wat het betekent volgeling van Jezus te zijn, en dat je leeft voor Gods aangezicht, en dat Jezus Heer is van deze wereld en ook van jouw leven. En hoe je dat dan doet: Jezus volgen, ook als het concreet wordt.

[dia14] Het is dus echt niet de bedoeling 'dat we zo nodig weer wat moeten'.

Ik zei net al, dat leerling zijn juist ontspannend is, en bevrijdt van krampachtigheid.

Want hoe goed jij ook je best doet, jij brengt het Koninkrijk van God geen centimeter dichterbij, en het helpt je nog geen milimeter voor je eigen ziel en zaligheid – de hemel kun je toch nooit

verdienen...

Nee, [dia15] **discipel-zijn is niet dat je even wat dingen doet die nou eenmaal van je verwacht worden**, zeg maar: groep-sociaal-gedrag, zoals naar de kerk gaan (en als je dan twee keer gaat op één zondag is dat natuurlijk helemaal geweldig!), en zoals zo nu en dan wat uit de Bijbel lezen en bidden, of zoals aardig zijn voor de burens.

Ik maak dat wel op catechisatie mee; dan stel ik een vraag, en dan krijg ik een heel keurig antwoord. En dan zeg ik wel 's: is dit nou wat je er echt *zelf* van vindt, of zeg je wat je denkt dat ik graag wil horen?

Dit is echt een valkuil hoor, zeker voor ons 'vrijgemaakten', zoiets van: als je maar doet wat we allemaal doen – zo zijn onze manieren! – dan ben je onze broeder.

Heel gauw maak je van discipel-discipline [dia16] *moralisme: wij weten hoe het moet en hoort, en jij moet dat ook doen.*

En dan gaat het inderdaad vooral om *doe*-dingen, iets *uiterlijk*: als je gelovig bent – *echt* gelovig he – dan doe je dit en dat wel, en dan doe je zus en zo niet. Want dit is bijbels, dat is onbijbels.

Dan krijg je snel last van voorschrijven en oordelen en elkaar de maat nemen en op elkaar letten.

Dan krijg gauw zoiets als in de gemeente van Korinte (waar we het vanmorgen over hadden), dat er *echte* volgelingen zijn (de mensen die het allemaal precies weten en nauwgezet doen) en tweederangsgelovigen (degene die zich niet zo serieus bezighouden met navolgen).

Terwijl elke volgeling van Jezus juist zou moeten weten van eigen zwakheden, en dus niet mag neerkijken op anderen.

Daarbij: mensen die Jezus volgen in het leven van alledag komen echt niet altijd tot dezelfde (ethische) beslissingen en keuzes...

Dus: nee, met discipel-discipline moeten we niet zo nodig weer wat...

Ook niet in de zin van dat je tegen je zin in gedwongen wordt iets te doen wat je eigenlijk helemaal niet wilt.

Ik denk hier weer aan die topsporter. [dia17]

Die man of vrouw heeft bepaalde gaven en kwaliteiten, en wil daar wat mee doen. Misschien wel aangespoord door de ouders of door de gymleraar, maar het is zeker iets van diegene zelf: [dia18] een innerlijke motivatie en gedrevenheid.

Als je dat niet hebt, is het bij voorbaat kansloos. Je moet innerlijk gemotiveerd zijn.

Vervolgens gaat die topsporter zichzelf [dia19] een doel stellen: ik wil meedoen aan de Olympische Spelen.

Hoe kan je dat bereiken? [dia20] Daarvoor stel je een plan op. En zoals al gezegd: daarbij past een streng dieet, hard trainen, je veel ontzeggen.

Niet altijd leuk. Maar dat heb je er voor over, omdat je het doel wilt halen.

Daar kies je zelf voor. Je moet het niet van een ander. Je moet het van jezelf.

Dat is discipline.

Laten we nu een tweede gedeelte uit de Bijbel lezen dat over sport gaat: [dia21-25] **Hebreeën 12:1-13.**

Wat kunnen we uit dit Bijbelgedeelte leren over discipel-discipline.

[dia26] **1. houd steeds je doel voor ogen** – *laten we de blik gericht houden op Jezus, de grondlegger en voltooiër van ons geloof.*

Laat dat je *drive* zijn: Jezus je Heer.

Je bewust [dia27] van zijn liefde voor jou. Dat is een feit, daar hoef je nooit aan te twifelen. Jezus houdt zoveel van jou dat Hij zijn leven gaf om je te redden. Start daar altijd weer: kijk omhoog naar het kruis, naar Jezus, die in jouw plaats door de hel ging. Hij heeft je vrijgemaakt, losgekocht, je schuld betaald – je hoort bij Hem, je bent van Hem. Hij is je doel.

Je bewust [dia28] van jouw liefde voor Hem – is dat ook een feit? Heb je Hem waarlijk lief? Houd je meer van Jezus dan van al het andere hier om je heen? Wil je met Hem zijn, bij Hem zijn, naar Hem toe? Rennen voor je leven?

[dia29] **2. laat je inspireren door Jezus** – *denkend aan de vreugde die voor Hem in het verschietslag, liet Hij zich niet afschrikken door de schande van het kruis. Hij hield stand (...) ook toen de zondaars zich tegen Hem verzetten.*

Ga er vanuit dat het moeilijk wordt, dat er tegenstand zal zijn, dat er lijden, dat er een offer van je gevraagd wordt. Kijk ook dan naar Jezus en denk net als je Heer aan het mooie, het heerlijke dat beloofd is en dat komt.

En ga ervan uit dat God zijn beloften nakomt, daar kun je van op-aan.

[dia30] **3. ga moeite en strijd niet uit de weg** – *we moeten de last van de zonde, waarin we steeds weer verstrikt raken, van ons afwerpen en vastberaden de wedstrijd lopen die voor ons ligt. (...) U hebt in uw strijd tegen de zonde uw leven nog niet op het spel gezet.*

Hoe kan het toch dat we goede voornemens maar zo moeilijk kunnen waarmaken?

Je had je zo stellig voorgenomen minder te snoepen [dia31] en toch eet je maar zo weer een zak drop leeg... Waarom doe je dat?

Da's ook omdat er een machtige suikerindustrie is die heel geraffineerd gebruik maakt van jouw zwakke moment – suikers maken dat je door-eet, steeds meer wilt, verslaaft raakt. Daarbij staan er grote belangen op het spel: winst, omzet, geld.

Pleit dat jouzelf vrij? Ben je slechts slachtoffer van de suikerindustrie?

Natuurlijk niet: je bent er zelf bij toch?! Je koopt dat spul. Je laat het toe, etc.

Zo is het in het geloof ook: [dia32] waarom kunnen we maar zo moeilijk doen wat de HERE van ons vraagt? Waarom gaan we nog zo vaak de mist in?

Omdat er een machtige tegenstander is die heel geraffineerd gebruik maakt van jouw zwakte: de duivel en alles wat bij hem hoort. Van die verdraaide kleine dingetjes, waardoor je de fout in gaat, verslaaft raakt. Daarbij staan er grote belangen op het spel: winst, jouw heil, je toekomst.

Pleit dat jouzelf vrij? Ben je slechts slachtoffer van de duivel en zijn helpers?

Natuurlijk niet: je bent er zelf bij toch?! Je laat het toch toe?!

Daarom die oproep zelf actief dat waar je maar zo weer in verstrikt raakt, van je af te werpen, en alles op alles te zetten in de strijd tegen het kwaad.

Het vraagt echt [dia33] discipline: zelfbeheersing, inzet, doorzettingsvermogen, 'harding', strijd. Geen slappe handen en knikkende knieën, maar gaan tot het uiterste, volhouden.

Dat kun je niet van jezelf. Dat kun je niet in eigen kracht.

Gelukkig wil je Meester je helpen – Jezus pleit voor je bij de Vader in de hemel. En Hij beschermt en bewaart je (Zondag 12 HC). [dia34]

Daarvoor heeft Hij ook de heilige Geest gegeven, die je wil helpen, je sterk maakt en kracht geeft om soms zelfs het onmogelijke te doen.

De Meester wil ons door zijn Geest discipline bijbrengen: levensritme, een helpende structuur, waarin je tijd neemt om je weer te richten op je doel.

Levensritme – zodat je de tijd neemt om Bijbel te lezen, stil te worden, te luisteren naar Gods stem. Ontvankelijk. Welwillend.

En jij jezelf richt naar wat de HERE heeft bekendgemaakt, zijn wil, zijn geboden.

Levensritme – zodat je de tijd neemt om te bidden, je leven aan God voor te leggen, en Hem te betrekken bij wat je doet, Hem om raad te vragen, kracht, bijstand – Heer wat wilt U dat ik doe? (mooie uitspraak gister op Fb... [dia35])

Levensritme – zodat je de tijd neemt om samen met andere kinderen van de HERE te lezen en te luisteren en te bidden en stil te zijn – de kracht van de gemeenschap! Want alleen ben je zo

kwetsbaar, in je uppie is het zo moeilijk om vol te houden.

Dat is [dia36] **4. de kracht van de gemeenschap** – *we zijn door een menigte geloofsgetuigen omringd*. Het is zo belangrijk, zo onmisbaar: de onderlinge bemoediging, het elkaar aanspreken, vermanen, en daarnaar luisteren!

Laat er die hulp voor elkaar en betrokkenheid op elkaar zijn, zodat we samen in liefde leren luisteren en elke keer weer samen zoeken naar het plan van onze Heer.

Want [dia37] **5. het leven als volgeling van Jezus is echt een leerschool** – *God behandelt u als zijn kinderen, en welk kind wordt niet door zijn vader berispt?*

Het hoort erbij: vallen en weer opstaan.

Het hoort erbij: tot de orde geroepen worden, terechtgewezen.

Ook een topsporter kan niet zonder tucht.

En natuurlijk, op het moment zelf is dat niet fijn, doet het pijn, verdriet, is het moeilijk.

Het is *niet leuk* om je bepaalde dingen te ontzeggen, om bewust niet mee te doen met wat iedereen om je heen wel doet, Jezus volgen kan hard zijn en zwaar.

Maar op den duur plukt wie erdoor gevormd is er de vruchten van: een leven in vrede en gerechtigheid.

Gedisciplineerd leven geeft zoveel voldoening en vreugde – achteraf, als je je doel bereikt hebt!

[dia38] Ga daarom in die leerschool staan, de leerschool van onze Heer Jezus Christus. Als volgeling van Hem, discipel, leerling van de Meester.

Gemotiveerd, gedreven, vol verlangen, doelgericht.

Ga moeite, pijn en strijd niet uit de weg, en help en stimuleer elkaar, moedig elkaar aan om vol te houden, tot het uiterste te gaan.

Zodat we discipline krijgen, gedisciplineerd te zijn.

Omdat we gaan voor goud – de erekrans die niet verwelkt.

Beaam het in geloof, dan maakt je Heer en Meester het waar.

[dia39]